

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **N. S.**

skazanej z art. 160 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 stycznia 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią

z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt II K 577/24

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Nakle nad Notecią do ponownego rozpoznania;**
- 2. wydatkami poniesionym w związku z rozpoznaniem kasacji obciąża Skarb Państwa.**

[J.J.]

Jerzy Grubba Zbigniew Puskarski Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

N. S. została oskarżona o to, że w dniu 10 listopada 2024 r. około godz. 17:25 w miejscowości N. przy ul. D., znajdując się w stanie nietrzeźwości sprawowała opiekę nad swoimi dziećmi K. S. oraz Z. M. , czym naraziła wymienionych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Nakle nad Notecią, uwzględniając wniosek oskarżonej złożony na rozprawie o wydanie wobec niej w trybie art. 387 k.p.k. wyroku o wskazanej treści, przy braku sprzeciwu prokuratora i reprezentanta małoletnich pokrzywdzonych, wyrokiem z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt II K 577/24, uznał oskarżoną N. S. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. występkę z art. 160 § 2 k.k. i za to wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat, oddając oskarżoną w tym czasie pod dozór kuratora. Na mocy art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. zobowiązał oskarżoną do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby, a na mocy art. 72 § 1 pkt. 6 k.k. do poddania się terapii uzależnień od alkoholu w okresie próby. Nadto orzekł o kosztach sądowych.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się z dniem 1 marca 2025 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej N. S. , zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżonej N. S. , o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie jej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w sytuacji, gdy wniosek ten nie zawierał propozycji, obligatoryjnego z mocy art. 41 § 1a pkt 1 k.k., orzeczenia wobec oskarżonej jako sprawcy występkę z art. 160 § 2 k.k. popełnionego na szkodę małoletnich, środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio, co skutkowało wydaniem wyroku z również rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą wskazanego przepisu

prawa materialnego”. W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nakle nad Notecią do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło uwzględnić ją w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Niewątpliwie zaskarżony zapadł z rażącym naruszeniem prawa procesowego – art. 387 § 1-3 k.p.k., jak też nie respektuje normy zawartej w art. 41 § 1a pkt 1 k.k.

Przypomnieć należy, że wydając wyrok skazujący w trybie art. 387 k.p.k., sąd jest zobowiązany do wymierzenia kary, środka karnego, przepadku lub środka kompensacyjnego oraz rozstrzygnięcia co do kosztów procesu, zgodnie z wnioskiem oskarżonego. Stosownie do treści art. 387 § 3 k.p.k. może jednak uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany. Ma to znaczenie m.in. wtedy, gdy złożony przez oskarżonego wniosek postuluje wydanie wyroku o treści nie w pełni zgodnej z obowiązującymi przepisami prawa.

W sprawie N. S. Sąd Rejonowy nie wywiązał się należycie z obowiązku kontroli wniosku złożonego przez oskarżoną. W myśl tego wniosku miała ona zostać skazana za występki z art. 160 § 2 k.k. popełniony na szkodę swoich dzieci, o których wiadomo, że urodziły się odpowiednio w 2013 i 2024 r. Według systematyki Kodeksu karnego występki te są opisane w rozdziale XIX, obejmującym przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, i jest przestępstwem umyślnym. To zaś, przy uwzględnieniu także wieku dzieci, obligowało Sąd orzekający do baczenia, czy wniosek uwzględnia m.in. treść art. 41 § 1a pkt 1 k.k., zgodnie z którym sąd obligatoryjnie orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio w razie skazania na karę pozbawienia wolności (nie ma znaczenia czy w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) za umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu na szkodę małoletniego. Wniosek oskarżonej o wydanie wobec niej wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k. nie zawierał propozycji orzeczenia tego środka karnego, zatem powinnością Sądu meriti było wezwanie oskarżonej do stosownego uzupełnienia wniosku. Sąd tego zaniechał i w konsekwencji wydał wyrok rażąco naruszający

prawo materialne, wspomniany art. 41 § 1a pkt 1 k.k. Oba te uchybienia miały istotny wpływ na treść wyroku, bowiem ich zaistnienie spowodowało, że nie zawierał on koniecznego orzeczenia o środku karnym, co oznacza, iż oskarżona nie poniosłaby wszystkich konsekwencji wynikających z przypisania jej występkę z art. 160 § 2 k.k.

Z tych względów zgodnie z wnioskiem kasacji zaskarżony wyrok uchylono i przekazano sprawę Sądowi Rejonowemu w Nakle nad Notecią do ponownego rozpoznania. Nie jest wykluczone powtórne wydanie orzeczenia w trybie art. 387 k.p.k., o ile oskarżona podtrzyma wcześniej złożony wniosek i dodatkowo wyrazi zgodę na jego uzupełnienie w kierunku przewidzianym przez art. 41 § 1a pkt 1 k.k. W przeciwnym wypadku Sąd rozpozna sprawę na zasadach ogólnych.

Zawarte w pkt 2 wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie wydatków poniesionych w związku z rozpoznaniem kasacji znajduje uzasadnienie w treści art. 638 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł]

Jerzy Grubba

Zbigniew Puskarski

Eugeniusz Wildowicz